Συντάχθηκε απο τον/την Αλίκη Αποστολάκη
Τετάρτη, 21 Δεκέμβριος 2011 20:38

Το "Ένα δέντρο μια φορά" είναι μια εκπληκτική ιστορία για όλη την οικογένεια που στέλνει στα παιδιά οικολογικά μηνύματα με τον πιο ευχάριστο τρόπο. Δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στην εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ τον Ιούλιο του 2007 (μετ? τις μεγάλες πυρκαϊ?ς σε Πάρθνηθα και Υμηττό).

Το παραμύθι εκτυλίσσεται ένα χριστουγεννιάτικο βράδυ, όταν στο ζοφερό πεζοδρόμιο μιας πόλης, συναντιούνται ένα παραμελημένο δέντρο και ένα φτωχό αγόρι. Κανείς δεν το πρόσεχε το δέντρο.

Κανε?ς δ?ν το φρόντιζε. Κανε?ς δεν του έδινε την παραμικρ? σημασία. Τα φύλλα του είχαν μαραζώσει, είχαν πέσει απ? καιρ? κι είχε απομείνει γυμνό, σκονισμένο και καχεκτικό.

Ποτ? δεν είχε γνωρίσει του δάσους τη δροσιά. Δεν είχαν κελαηδήσει ποτ? στα φύλλα του πουλιά, με δυσκολία να το άγγιζε που και που κάποια πονετικ? ηλιαχτίδα που γλιστρούσε στα κρυφ? ανάμεσα στις μουντ?ς και άχαρες πολυκατοικίες που το περιστοίχιζαν.

Οι περαστικο? διάβαιναν δίπλα του με αδιαφορία, βλοσυρο? και βιαστικοί, χωρ?ς να του δίνουν καθόλου σημασία, μερικο? μάλιστα πετούσαν αποτσίγαρα, φλούδια απ? κάστανα και λερωμένα χαρτομάντηλα κι άλλοι φτύνανε στο χωμάτινο τετραγωνάκι γύρω απ? τη ρίζα του.

Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, κατάλαβε απ? κάτι μηχανικο?ς με σκούρες καμπαρντίνες και κρεμαστ? μουστάκια, που έσκυβαν και μουρμούριζαν κι όλο μετρούσαν σκυθρωποί, ότι θ? πλάταιναν το δρόμο πλάι του. Κι αν συνέβαινε αυτό, τί τύχη το περίμενε; Θα το πελέκιζαν, θα το ξερίζωναν; Θα το πετούσαν μήπως στα σκουπίδια;

Εκείνο το χριστουγεννιάτικο δειλιν? το δέντρο αισθανόταν πιο παραμελημένο, πιο παραπονεμένο απ? ποτέ. Στα ολόφωτα παράθυρα γύρω του διέκρινε ανάμεσα απ? τις κουρτίνες χριστουγεννιάτικα έλατα, που χαρωπ? παιδι? τα στόλιζαν με κόκκινα κεριά, καμπανούλες, αγγελούδια, ασημένια πέταλα και γιορτιν?ς γιρλάντες και ζήλευε. Ζήλευε πολύ. Πόσο θα ήθελε να είναι έτσι κι αυτό. Χριστουγεννιάτικο έλατο στη θαλπωρ? εν?ς σπιτιού. Να το φροντίζουν, να το στολίζουν, να το καμαρώνουν...

Ήταν κι ένα παιδί. Τις μέρες έκανε δουλει?ς του ποδαριού. Τα βράδια κοιμόταν στο πάτωμα εν?ς κρύου πλυσταριού στην αυλ? εν?ς εγκαταλελειμμένου κτιρίου με ετοιμόρροπα μπαλκόνια. Κανε?ς δεν το πρόσεχε. Κανε?ς δεν το φρόντιζε. Κανε?ς δεν του έδινε την παραμικρ? σημασία. Τα μάγουλά του είχαν χλωμιάσει, τα χέρια του είχαν ροζιάσει, τα μάτια του είχαν γεμίσει θλίψη.

Ποτ? δεν είχε γνωρίσει τη ζεστασι? μιας αγκαλιάς, τη θαλπωρ? εν?ς αληθινού σπιτιού.

Εκείνο το κρύο χριστουγεννιάτικο βράδυ το αγόρι αισθανόταν πιο παραμελημένο, πιο παραπονεμένο απ? ποτέ, γιατί είχε μάθει ότι μετ? τις γιορτ?ς θα κατεδάφιζαν το μιζεροκτίριο με το πλυσταρι? και δεν θα ?χε πού να μείνει.

Τυλιγμένο στο τριμμένο του παλτό, κοιτούσε απ? τα φωτισμένα παράθυρα τα λαμπερ? σαλόνια με τα γκι και τα μπαλόνια, τις φρουτιέρες με τα ρόδια και τα χρυσωμένα κουκουνάρια, έβλεπε γελαστ? αγόρια και κορίτσια να κρεμούν στα χριστουγεννιάτικα δέντρα πλουμίδια αστραφτερ? και ζήλευε. Ζήλευε πολύ, πόσο θα ?θελε να στόλιζε κι αυτ? ένα έλατο σε κάποιου τζακιού το αντιφέγγισμα, με τα δώρα υποσχέσεις μαγικ?ς ολόγυρά του...

Πώς το ?φερε η τύχη έτσι κι εκείνο το χριστουγεννιάτικο βράδυ και συναντήθηκαν κάποια στιγμ? το δέντρο εκείνο κι εκείνο το παιδί...

Εκείνο το δειλιν? το παιδ? γυρνούσε άσκοπα στους δρόμους της πολύβουης πολιτείας. Κάθε τόσο σταματούσε σε κάποια βιτρίνα. Κόλλαγε τη μύτη του στο τζάμι και κοιτούσε με μάτια εκστατικ? όλα εκείνα τα λαχταριστά, σε μια βιτρίνα λόφοι απ? μελομακάρονα, κουραμπιέδες και πολύχρωμα τρενάκια φορτωμένα με σοκολατάκια, σε μια άλλη ζαχαρένιοι Άγιο-Βασίληδες με μύτες απ? κερασάκια και μία παραμυθένια πριγκίπισσα απ? πορσελάνη να κοιτάζει απ? το αψιδωτ? παράθυρο εν?ς φιλντισένιου κάστρου και λίγο παρακάτω, σε μια άλλη βιτρίνα, μια ονειρεμένη τρόικα με έναν πρόσχαρο αμαξά, μολυβένια στρατιωτάκια με κόκκινες στολ?ς καβάλα σε άλογα πιτσιλωτ? να καλπάζουν στοιχισμένα στη σειρ? και στο βάθος ένα οπάλινο παλάτι σε μία χιονισμένη στέπα.

Έτσι όπως περπατούσε με τα μάτια στραμμένα στις καταστόλιστες βιτρίνες, έπεσε άθελά του πάνω σ? έναν περαστικ? με καμηλ? παλτ? και γκρεν? κασκ?λ που γύριζε στο σπίτι του φορτωμένος με σακούλες και πακέτα που φύγανε απ? τα χέρια του, σκόρπισαν στο δρόμο εδώ και κει. Το παιδ? έχασε την ισορροπία του, γλίστρησε, το κεφάλι του χτύπησε με φόρα στο πεζοδρόμιο, ένιωσε μία σκοτοδίνη. Ο περαστικός του ?βαλε οργισμένος τις φωνές, το κατσάδιασε για τα καλά.

Το αλητάκι σηκώθηκε, το ?βαλε στα πόδια, κατηφόρισε παραπατώντας ένα σοκάκι με μία υπαίθρια αγορά, έστριψε ένα δυο στεν? και βρέθηκε στο δρόμο με το παραμελημένο δέντρο. Σταμάτησε λαχανιασμένο να πάρει ανάσα, απ? τα φωτισμένα παράθυρα, τα χνωτισμένα, αχνοφαίνονταν τα γιορτιν? σαλόνια με τα έλατα τα στολισμένα.

- Όμορφα δεν είναι; Ακούει τότε μια φωνή.

Ήταν το δέντρο του δρόμου.

- Πολύ. Αποκρίθηκε το παιδί, χωρ?ς να παραξενευτεί καθόλου που ένα δέντρο μιλούσε, του άρεσε να του μιλάει κάποιος χωρ?ς να το σπρώχνει, χωρ?ς να το κατσαδιάζει, χωρ?ς να το αποπαίρνει.

- Στόλισέ με! - ψιθύρισε το δέντρο - Στόλισέ με και εμένα έτσι!

- Μακάρι να μπορούσα! Πικρογέλασε το παιδί.

- Προσπάθησε, σε παρακαλώ. Ίσως αυτά, ξέρεις, να ?ναι τα στερνά μου Χριστούγεννα, να μην δω άλλα.

- Γιατί το λες αυτό;

- Άκουσα ότι θα πλατύνουν το δρόμο, πελέκι ή ξεριζωμ?ς με περιμένει, ένα απ? τα δυο... Δεν είμαι σίγουρο ακόμα.

Το παιδ? σκέφτηκε ότι θα κατεδάφιζαν το ετοιμόρροπο κτίριο με το ξεχαρβαλωμένο πλυσταριό, το καταφύγιό του. Σε λίγο δεν θα ?χε ούτε ?κείνο πού να μείνει. Σε κάποιο χαρτόκουτο ίσως;

- Στόλισέ με! Παρακάλεσε άλλη μια φορ? το δέντρο. Το παιδ? κοίταξε ολόγυρά του.

- Με τί; Απόρησε.

- Ό,τι να ?ναι... κάτι θα βρεις εσύ!! Δεν μπορεί.

- Καλά... Αφού το θέλεις τόσο πολύ, κάτι θα βρω να σε στολίσω...

Συμφώνησε το παιδ? κι άρχισε να ψάχνει.

Εκείνη τη στιγμή, λες και κάτι ψυχανεμίστηκε ο ουρανός, έπιασε να χιονίζει, το χιόνι έπεφτε πυκνό... Χάδι απαλ? σκέπαζε ανάλαφρα με πάλλευκες νιφάδες στα ολόγυμνα κλωνι? του παραμελημένου δέντρου.

Πήρε τότε το μάτι του παιδιού κάτι να αστράφτει λίγο παραπέρα. Μια παρέα πλουσιόπαιδα, που είχαν περάσει απ? το δρόμο λίγο νωρίτερα, είχαν πετάξει χρωματιστ? χρυσόχαρτα απ? τις καραμέλες που έτρωγαν με λαιμαργία τη μία μετ? τ?ν άλλη. Το αγόρι μάζεψε ένα ένα τα πεταμένα χρυσόχαρτα, τα μάλαξε με τα δάχτυλά του και έπλασε αστραφτερ?ς πράσινες μπλε και βυσσινόχρωμες μπαλίτσες, μετ? ξήλωσε τα κουμπι? του φθαρμένου παλτού και με τις κλωστ?ς κρέμασε τις φανταχτερ?ς μπαλίτσες στ? χιονοσκέπαστα κλωνι? του δέντρου.

- Ευχαριστώ! Είπε το δέντρο, ανατριχιάζοντας απ? τη χαρά του.

- Με τι άλλο άραγε να το στολίσω; Μονολόγησε το παιδί.

Λες κι είχε ακούσει τα λόγια του, μια νοικοκυρ? τρεις δρόμους παρακάτω άδειασε με φόρα απ? το παράθυρο μιας κουζίνας μία λεκάνη με σαπουνάδα σε μία πλακόστρωτη αυλή. Ο άνεμος πήρε ένα πανάλαφρο σύννεφο απ? σαπουνόφουσκες και τις ταξίδεψε παιχνιδίζοντας μαζί τους, το αγόρι τις είδε να πλησιάζουν στραφταλίζοντας στο φεγγαρόφωτο, τις κοίταξε με τέτοια λαχτάρα που εκείνες, λες και κατάλαβαν την επιθυμία του, άφησαν τον άνεμο να τις φέρει ένα - δυο γύρους και να τις κρεμάσει στα κλωνι? του δέντρου.

- Όσο πάω κι ομορφαίνω! Καμάρωσε το δέντρο.

- Σίγουρα ομορφαίνεις! Συμφώνησε το αγόρι σφίγγοντας γύρω του το παλτ? γιατ? έκανε πολύ, πάρα πολ? κρύο...

- Κοίτα! Έρχονται!

Ένα φωτειν? σύννεφο πλησίαζε τρεμοπαίζοντας στο σκοτάδι.

- Ελάτε! Τις κάλεσε με το βλέμμα το παιδί.

Και οι πυγολαμπίδες, λάμψεις αλλόκοσμες, τρεμοσβήνοντας ονειρικά, κάθισαν νεραϊδένιες γιρλάντες στα κλωνι? του δέντρου.

Το κρύο γινόταν όσο πήγαινε πιο τσουχτερό. Το χιόνι έπεφτε ολοένα πιο πυκνό. Το αγόρι σήκωσε τα μάτια του στον ουραν? και τότε το είδε! Είδε το πεφταστέρι κι εκείνο, λες και συνάντησε το βλέμμα του, διέγραψε στο σκοτάδι μία φαντασμαγορικ? χρυσαφένια τροχι? και ακούμπησε απαλ? στην κορφ? του δέντρου.

Και ήταν τώρα πράγματι όμορφο το δέντρο λουσμένο στο φεγγαρόφωτο με τα χρυσαφένια μπαλάκια να στραφταλίζουν, τις σαπουνόφουσκες να σιγοτρέμουν, τις πυγολαμπίδες να αναβοσβήνουν κέντημα δαντελένιο στα χιονισμένα του κλωνι? και το πεφταστέρι ν? ανασαίνει χρυσαφένιο φως στην κορφή του.

- Μ? έκανες τόσο, μα τόσο όμορφο - είπε το δέντρο στο παιδ? - Σ? ευχαριστώ πολύ. Σ? ευχαριστώ αληθινά... Πόσο θα ?θελα να μπορούσα να σου χάριζα κι εγ? ένα δώρο...

- Μπορείς! Αποκρίθηκε το παιδ? χουχουλίζοντας τα χέρια - Άσε με, σε παρακαλώ, να καθίσω στη ρίζα σου για λίγο. Νιώθω τόσο, μα τόσο κουρασμένο, πονάω... και δεν έχω πού να πάω...

- Αμέ! Έλα, κάθισε. Κάθισε στη ρίζα μου όσο θέλεις. Είπε το δέντρο.

- Και να δεις... Θα κάνω εγ? μία ευχ? για σένα.

Το παιδ? σήκωσε το γιακά, τυλίχτηκε στο παλιό του πανωφόρι, κάθισε στο χιονοσκέπαστο πεζοδρόμιο, αγκάλιασε το κορμ? του δέντρου και σφίχτηκε όσο μπορούσε πιο κοντά του.

Το χιόνι έπεφτε γύρω του. Πάνω του πυκνό. Όλο του το σώμα έτρεμε, τα χέρια του είχαν μουδιάσει, τα δόντια του χτυπούσαν. Έκλεισε τα μάτια για να τα προστατέψει απ? τις ριπ?ς του χιονιού, όταν ξαφνικ? - τί παράξενο - άκουσε εκείνον τον ήχο... Τον ήχο τον χαρμόσυνο! Κουδουνάκια τρόικας! Ένα μαστίγιο ακούστηκε να κροταλίζει, άλογα να καλπάζουν ρυθμικά.

Άνοιξε τα μάτια. Απίστευτο! Στα μελανιασμένα χείλη του άνθισε ένα χαμόγελο. Απ? το βάθος του δρόμου, θαμπ? στην αρχή, αλλ? όλο και πιο ξεκάθαρα, την είδε. Είδε την παραμυθένια τρόικα με τα ασημένια κουδουνάκια να πλησιάζει φορτωμένη δώρα διαλεχτά. Την οδηγούσε ένας ροδομάγουλος αμαξάς με γούνινο σκούφο, κόκκινη μύτη και πυκν? κυματιστ? γενειάδα. Πίσω απ? την τρόικα κάλπαζαν στρατιώτες με πορφυρ?ς στολές, καβάλα σε περήφανα άλογα στολισμένα με χρυσαφένιες φούντες...

Παραξενεύτηκε το παιδί. Πώς βρέθηκε εδώ αυτ? η τρόικα φορτωμένη τόσα δώρα; Και οι καβαλάρηδες; Κάπου τους ήξερε. Κάπου τους είχε ξαναδεί!

Η τρόικα σταμάτησε μπροστά του, τα άλογα χρεμέτισαν, ο αμαξ?ς χαμογέλασε, απ? το παράθυρο της άμαξας πρόβαλε το πρόσωπο της πριγκιποπούλας.

- Τι όμορφο δέντρο! - Χαμογέλασε - Ποιος να το στόλισε άραγε;

- Εγώ! Αποκρίθηκε το παιδί.

- Αλήθεια;

- Ναι.

- Έλα μαζί μου τότε. Έλα να στολίσεις έτσι όμορφα και το έλατο του βασιλι?, να ζήσεις στο παλάτι μας παντοτινά.

- Δεν πάω πουθεν? χωρ?ς το δέντρο μου! Απάντησε το αγόρι.

Η πριγκιποπούλα έδωσε τότε εντολ? και οι στρατιώτες του βασιλι? έσκαψαν βαθιά, πήρανε το δέντρο μαζ? με τις ρίζες του και το φύτεψαν σε μία πορσελάνινη γλάστρα, μετ? το φόρτωσαν στην τρόικα.

Γελώντας πρόσχαρα, ο αμαξάς άπλωσε το χέρι του, βοήθησε το παιδ? να ανέβει στην άμαξα να κάτσει πλάι του, τα άλογα στράφηκαν, τον κοίταξαν με τα μεγάλα τους μάτια και ρουθούνισαν ανυπόμονα.

Όλα τα κτίρια, όλα τα φανάρια, όλες οι βιτρίνες, τα πάντα, ειχαν τώρα εξαφανιστεί. Μπροστά τους ανοιγόταν μία απέραντη στέπα κι εκεί στο βάθος μέσα απ? τα διάφανα πέπλα του χιονιού αχνοφαίνονταν μαγευτικο? οι μεγαλόπρεποι τρούλοι κι οι αψιδωτ?ς πύλες του οπάλινου παλατιού!

Ο ροδομάγουλος αμαξάς τράβηξε τα γκέμια. Κροτάλισε το μαστίγιο, τα άλογα χύθηκαν χλιμιντρίζοντας μπροστά, καλπάζοντας όλο και πιο γοργά... λες κι είχανε φτερά... Σε λίγο η τρόικα κι η ακολουθία της είχαν χαθεί στο βάθος της χιονισμένης στέπας.

Το χιόνι που συνέχισε ολοένα πιο πυκν? το σιωπηλ? χορό του έσβησε σχεδ?ν αμέσως τα ίχνη από τις ρόδες και τα πέταλα των αλόγων..

Λένε οι παλιο? ότι το πεζοδρόμιο εκείνο ήταν κάποτε κάπως πιο φαρδύ, ότι φύτρωνε κάποτε κάποιο δέντρο εκεί.

Διηγούνται επίσης οι παλιο? ότι ένα χριστουγεννιάτικο πρω? βρήκαν στη ρίζα του δέντρου ξεπαγιασμένο ένα παιδ? σκεπασμένο απ? το χιόνι, τυλιγμένο σ? ένα τριμμένο παλτ? χωρ?ς κουμπιά, με ένα γαλήνιο χαμόγελο, ένα χαμόγελο ευτυχίας ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του.

Λένε ακόμα ότι απ? τότε κάθε παραμον? Χριστουγέννων, γύρω στα μεσάνυχτα, κάτι παράξενο συμβαίνει, κάτι που κανε?ς δεν μπορεί να το εξηγήσει. Ένα σμάρι πυγολαμπίδες τριγυρνούν επίμονα τρεμοσβήνοντας σε εκείνο το σημείο, λες και κάτι αναζητούν, λες και γυρεύουνε να θυμηθούνε κάτι, ότι ένας άνεμος αναπάντεχος φέρνει, ποιος ξέρει απ? που, ανάλαφρες σαπουνόφουσκες και χρυσόχαρτα αστραφτερά, ενώ την ίδια στιγμ? ένα υπέροχο πεφταστέρι διαγράφει στον ουραν? μία φαντασμαγορικ? τροχι? και πέφτει στο σημείο ακριβως εκείνο.

Έτσι λένε...

Ποιος ξέρει;